

IN MEMORIAM

Биљана Спаловић

књижничар

(9. 12. 1937 – 15. 7. 2024)

Биљана Спаловић, девојачко Јоксимо-вић, рођена је 1937. године у месту Ракари, у близини Мионице. Основну школу похађала је у Љигу и Ваљеву, а у Београду је завршила средњу библиотекарску. Средњошколска љубав са Светозаром Спаловићем из Севојна, кога је упознала на школовању у главном граду, крунисана је браком, 1957. године. Њен супруг, пореклом из Севојна, по струци је такође био библиотекар, запослен у Народном музеју Ужице. У Народној библиотеци Ужице, Биљана је радила на пословима књижничара, прво на Позајмном одељењу, а касније и на новооснованом Одељењу периодике, у периоду од 1966. до 1991. године. Како је Библиотека седамдесетих и осамдесетих година 20. века била претпалћена на велики број часописа, она је радила на њиховој каталошкој обради. Уједно, постала је и први библиотекар Одељења периодике, које је основано 1979. године. Формирала је Каталог критика и есеја, у коме су се налазили аналитички обрађени изабрани чланци из стручне књижевне периодике. Изузетан радник, вредна, педантна, прецизна, систематична, каква је и иначе у животу била, олакшала је и поједноставила рад и колегама које су је наследиле, после њеног пензионисања, 1991. године.

Генерације библиотекара које су дошле у НБУ деведесетих година 20. века и касније, имале су част и прилику да упознају ову несебичну и дивну даму на прославама, књижевним вечерима, где је била редован и радо виђен гост. Увек је имала топлу реч, мудар и професионалан савет за свакога ко је тек улазио у свет књиге и библиотекарства. Какав дубок и неизбрисив траг је оставила у култури нашег града, најбоље сведоче речи Гојка Тешића, књижевног теоретичара, оснивача и уредника бројних ревија и алманаха, у књизи интервјуа *Вештар речи* новинара Зорана

Јеремића. Присећајући се доласка у Ужице из једне руралне средине и гимназијских дана, рекао је да је читање које је волео и практиковао у основној школи, наставио учлавивши се у Градску библиотеку. „У библиотеци су радили Биља, Рушка, Милка, Слоба, Коле... То су изузетни посленици књиге, дивни људи, који су ми отворили странице *Гласника*, међуратне *Мисли* [...]”.

Биља, Коле, Рушка, Милка, Радован, Мира, Оливера, Миљко, Иван, Ратка и друге колеге које су свој радни век провеле на стручним пословима у НБУ, сада сређују неке небеске храмове књига. Нажалост, они више нису са нама, али својим постојањем, преданим и пожртвованим радом као и доприносом развоју библиотечке делатности Златиборског округа исписали су странице историје Народне библиотеке Ужице.